

NAŠ DOM

LIST ZA KMEČKO
MLADINO

Posamezna številka velja 1 dinar.

»Naš dom« izhaja 1. v mesecu. Naročnina za vse leto dvanajst (12) dinarjev. — Za Italijo 7 Lir, Avstrijo 2 in pol šilinga, za Ameriko 0.40 Dol. Za druge države vrednost 20 Din. — Naslov: »Naš dom«, Maribor, Aleksandrova cesta 6/L. — Položnice si kupite na pošti in vpišite št. 13.577.

Denar naložite najboljše in najvarnejše pri Spodnještajerski ljudski posojilnici v Mariboru

Gosposka ulica

r. z. z. d. z.

Ulica 10. oktobra

Obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri in ne odteguje vlagateljem rentnega davka.

Zadružna gospodarska banka d. d.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 10

Brzojavi: GOSPOBANKA

PODRUZNICE: Bled, Celje, Djakovo, Kočevje, Kranj, Maribor, Novisad, Sombor, Spill, Šibenik.

Kapital in rezerve skupno nad Din 16.000.000, vloge nad Din 360.000.000.

Izvršuje vse vrste bančnih poslov pod najugodnejšimi pogoji, prodaja vseh vrst vrednostnih papirjev tudi na obroke pod zelo ugodnimi pogoji.

Glavno zasloplstvo v Sloveniji za prodajo srečk Državne razredne loterije.

FRANC STRUPI V CELJU

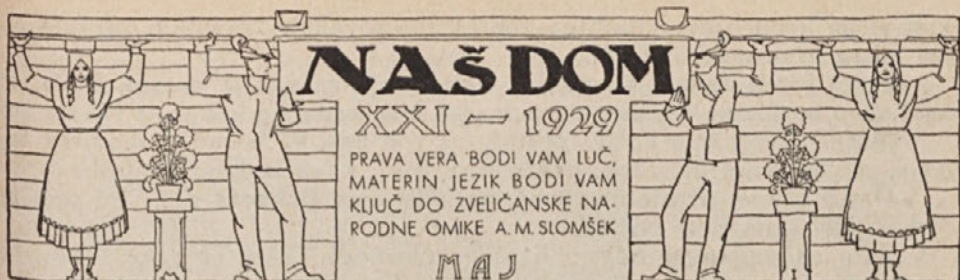
Vam priporoča svojo

zelo bogato zalogo steklene ter porcelanaste posode, svetiljk, lepih okvirov, ogledal, raznovrstnih šip itd.

Prevzema vsakršna steklarska dela

Najsolidnejše cene in točna postrežba

!! Na drobno !!
!! Na debelo !!

KOROŠKI POZDRAV

PRESVETLEMU

GOSPODU ŠKOFU DOKTORJU GREGORJU ROŽMANU.

Ljubljana, naša prestolna Ljubljana, osvajat si nas prišla, osvojiti pa ne. Tako smo tihi in nemi ostali, tiho in nemo o tebi sanjali, še izpovedati ti se nismo znali.

Pa smo POSODO iskali, da bi se dali ti za spoznanje in spomin . . .

Saj veš, Gospo Sveto smo šli in budili, pa smo jo pesnikom vašim pustili, da za klobukom jim vene ko rožmarin . . .

Še izpod Pece smo starca Matjaža vabili, a ga ni bilo v največji nam sili, zdaj ga še v bajki nočemo več . . .

Le pesmi od bolnega srca smo vam natkali, ko da z večernega néba smo solz nabrali.

Da, POSODO smo vam iskali, da bi se dali Domovini za spoznanje in spomin . . .

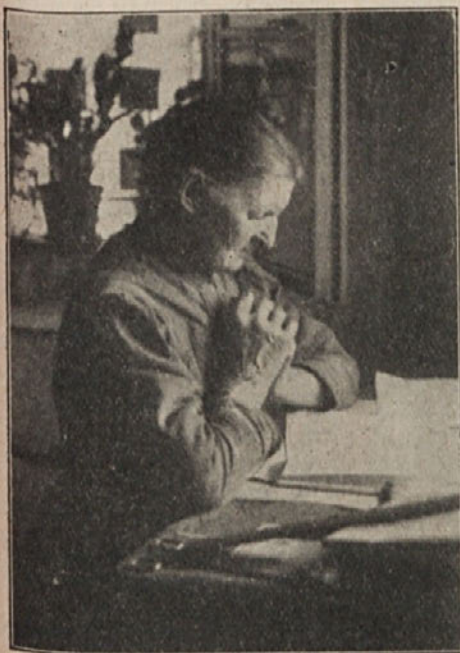
O, naš brat in naš sin,
presvetli gospod,

KAJ SMO DOMOVINI ŠE DOLŽNI
OSTALI, KO SMO JI TEBE
DALI?

Materi Tvoji
smo tiho, pobožno odšli na grob,
ko da je naših vseh mater grob.

Materi Tvoji smo dolžni postali.
Mati Tvoja zaman ni molila; mati
Tvoja za nas je prosila, da se naj
božja volja zgodi povsod, pod Peco,
po Polju, doma in povsod.

Materi Tvoji smo dolžni postali:
za Šmihel, ki solnce Ti je prvo užgal,

Mati škofova (Terezija) pri molitvi.
Umrla l. 1919. v starosti 75 let.

kjer si na krilu ji prvo molitev žebiral, po njivah in travnikih zdravje pil, pri nji se prve modrosti učil.

Mati Tvoja zaman ni molila; mati Tvoja za nas je prosila Boga, da nam vero in upanje da, da nam pomagat hiti, kadar in kakor se Njemu zdi.

Materi Tvoji smo dolžni postali: za rod naš, ki le nad grobovi še ždi, da si mu vzrastel iz srčne, prežlahadne krvi, knez iz knežjih grobov . . .

O, Ljubljana, prestolna Ljubljana, zdaj smo ti kneza dali, vsi smo ko **MATERIN GROB** ti postali.

Zato zahvaljen, o Bog, zahvaljen, Gospod! Tako TI veličaš koroški svoj rod.

Škof dr. Gregor Rožman.

Sv. oče je imenoval profesorja na ljubljanskem vseučilišču dr. Rožmana za pomožnega škofa in bodočega naslednika velikemu apostolu dr. Jegliču. Vsa Slovenija je z navdušenjem sprejela to veselo vest. Novega škofa bodo posvetili ljubljanski, mariborski in celovski škof dne 14. julija v Ljubljani.

Domači kraj.

Oče škofov z ljubljanskim profesorjem dr. Ivanom Grafenauerjem, ki ga izprašuje o doživljajih. Oče Franc je umrl l. 1913. v starosti 79 let.

Komaj prestopiš nad Prevaljami našo mejo, se ti razgrne široko, pisano polje s krotkimi koroškimi vasicami. Na jugu jih straži mogočna Peca, na severu se jim je ob hrib naslonilo pliberško mesto.

Tod po tem polju je še zdravje; trdni kmetski domovi še varjejo staro vero in starega Boga. Kaj je cerkvic pod šmihelsko faro nasejanih po širnem polju pod Peco! Kaj je očancev še naših in mater, ki jim ljubezen in dobrota klešeta lica! In pred desetimi, dvajsetimi leti bi kar začudeno vprašali: »Kaj, ali letos ni primicije v Šmihelu?«

V pohlevnih Dolinčicah tik pod Peco je Pongračev dom; tu se je rodil 9. marca 1883 naš Gregor. Uro daleč je hodil v cerkev in šolo v Šmihel. Rastel je, kakor rastejo naši kmetski sinovi tam, kjer sta molitev in delo doma.

Ko mu je bilo trinajst let, so ga dali v »Marijanišče«¹ v Celovec, da bi

¹ »Marijanišče« je odličen škofijski zavod, kjer vzgajajo dijake, ki hodijo v državno gimnazijo in imajo namen, postati duhovniki.

postal duhovnik. Z odliko je končal gimnazijske študije in po tretjem letu bogoslovja l. 1907. zapel v šmihelski domači cerkvi prvo sv. mašo.

Pravijo, da v svojem domačem kraju nihče ni prerok. Za Rožmana to ne velja. Nješa je vsa domača fara, stari in mladi, ljubila in spoštovala še

šmihel pri Pliberku. Tu je daroval dr. Rožman prvo sv. mašo. (Kar je ravnine na sliki, je v Avstriji; hribi zadaj so že v Jugoslaviji. V ozadju je Uršlja gora.)

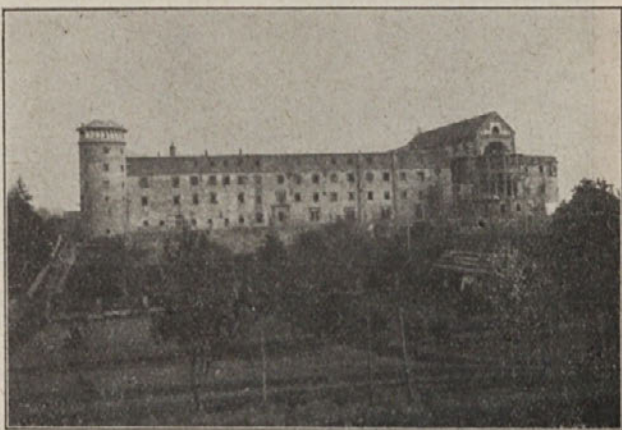
de Gospodove, bi rekli in bi sneli klobuk in bi se jim raztopilo srce: »Da, Pongračevi gospod! Oni so res pravi gospod!«

Blagor šmihelski fari, ki je dala Slovencem in Cerkvi takega duhovnika! Vredna ga je in vredna je časti, ker ga ljubi in spoštuje, kot nikogar drugega tako.

V Celovcu.

L. 1908. je prišel za kaplana v Borovlje. Težavno mesto je to bilo, ker je bilo v Borovljah napeto nasprotstvo med Slovenci in Nemci, med socialisti, kmeti in meščani. Rožman pa se je prikupil vsem in star možakar mu je dejal nekoč na cesti: Vi ne boste dolgo tu. Vi boste škof.

Naslednje leto že ga je poslal škof Kahn v višje šole, v »Avguštimej« na Dunaju, čeprav je Rožman izjavil, da bi rajši ostal v dušnem pastirstvu. Na Dunaju je postal l. 1912. doktor bogoslovja. Neki profesor je izjavil: Škoda bi bilo, če bi se dr. Rožman ne mogel posvetiti popolnoma znanosti.

Tanzenberg, kjer je bilo med vojno celovško bogoslovje in dr. Rožman profesor. (Tanzenberg je nad Gospo-svetskim poljem; tu je benediktinska opatija.)

Božja Previdnost pa ga je pripeljala za vgojitelja in prefekta v celovško »Marijanišče«. Kar je tu storil, je globoko zapisano v dušah onih študentov, ki jim je Bog naklonil milost, da so bili v njegovem varstvu.

Mladina ga je obožavala, angel varuh ji je bil; veselje je sejal, tolažil in krepil, dvigal v zdravo voljo in učil vdane molitve; fant med fanti, mlad z mladimi, pa vendar kakor oče in vedno vodnik. Iz njega so živeli, iz njega črpali vero v Boga in vase.

Čuden spovednik je bil: vsak dan je vedel grehe, male in velike, ki so jih storili njegovi fantje. Kajti kateri bi hotel biti tako zakrknjen, da mu vsega, vsega ne bi bil povedal od svojega fantovskega srca! Če je bilo kateremu bridko in težko, se je splazil pred njegovo sobo, trkal — in komaj

Pliberk z gradom grofov Thurn-Valsassina; pogled od severa proti jugu. V ozadju je Peca (2114 m), tik pod njo je rojstna vas drja Rožmana (Dolinčice).

je vrata odprl pa se zagledal v dobri, dobri njegov obraz: saj se je jezik sam razvezal in v srcu ni bilo nič več hudo.

Ko so mladi fantje odhajali iz šolskih klopi v vojake in na fronte, so romala pisma od njega in k njemu, ko da je res vsem oče. Spomin nanj jih je varoval in jih vodil, da se niso izgubili na umazanih potih. Tako nam pripoveduje bivši gojenec »Marijanišča«:

»L. 1917. sem prišel kot poročnik v Zagreb. Neki večer sem zagazil v razposajeno družbo, vino me je omamilo, že sem si vpijanil tudi vest in se vdal in odločil za greh . . . Že sem stal na robu, že je vpila samo strast v meni, tedaj me prešine: dr. Rožman! Kakor da bi me bilo nekaj udarilo: dr. Rožman! — Bežal sem in ubežal grehu . . . Še ponoči sem mu napisal

pismo. Pa čudno! Približno isti dan, ko je on morda moje pismo dobil, sem imel jaz že njegovo, kjer mi piše, da ga je obhajal čuden nemir zame tisti in tisti večer, da je mnogo molil zame in naj mu pišem, kaj mi je bilo . . .»

Da, njegovi fantje! Ni jim skrbel le za duše, na vse je mislil. Še prositi ga ni bilo treba, od skope svoje plače je delil; za fanti vojaki pošiljal — točno, kot da je dolžan; toliko, kot da pošilja le enemu.

L. 1913. je postal še tudi profesor bogoslovja, potem še duhovni vodja in podravnatelj bogoslovja, ki se je moralo med vojsko radi ranjencev, ki jih je prihajalo v Celovec vedno več, umakniti na Tanzenberg.

Slovenski in nemški bogoslovci so Rožmana izmed vseh profesorjev najbolj vzljubili; vsak je silil v njegovo družbo, vsak je hotel biti v njegovi

Pongračeva družina: oče in mati, dva sina: Gregor kot kaplan in Franc (sedaj 66 let), gospodar na očetovem domu, in štiri hčere: Treza (68 let), zdaj v Guštanju; Urša, umrla lani v Ljubljani (58 let); Liza (57 let) je po Uršini smrti bratu v Ljubljani za gospodinjo; Mica, vdova Kristof (49 let) p. d. Ferlinka v Dvoru pri Šmihelu.

bližini. »Nekaj nepopisnega nam je prihajalo od njega«, piše nekdanji njegov bogoslovec. »Še danes ne vem, kaj je bilo, kar nas je vleklo k njemu. Res, takega smo si mislili »drugęga Kristusa«: ves človek je bil, nič uganek na njem, ves prost — in ves božji.«

V Ljubljani.

Ko se je l. 1919. pripravljala Koroška za glasovanje in je bila razdeljena na slovenski in nemški del, je imenoval celovški škof dr. Adam Hefter prošta Randla v Doberli vasi za generalnega vikarja slovenske Koroške, dr. Rožmana pa za kancelarja.

Po nesrečnem plebiscitu l. 1920. ga je pozval ljubljanski škof za profesorja cerkvenega prava na bogoslovju. Na poti v Ljubljano je izgubil na železnici vso prtljago. Tako je prišel v Ljubljano: malo poznan, brez prave službe še, brez primerne plače. Začeti je moral takorekoč znova.

L. 1920. je imel v stolnici majniške pridige; zaslovel je kot cerkveni govornik in oglasile so se prve želje: dr. Rožman bo naš bodoči škof.

Kljub obilnemu znanstvenemu delu se je tudi v Ljubljani posvetil mladini. Nekaj časa je bil prefekt v »Marijanišču«; prelat Andrej Kalan, ravnatelj ljubljanskega »Marijanišča«, je tudi že računal, da mu bo dr. Rožman za naslednika. Že od l. 1920. je deloval v predsedstvu »Orla« in spisal fantom poseben molitvenik — »Besede življenja« —, ki je prepoln zakladov za fantovske duše.

L. 1922. je postal predsednik cerkvenega sodišča za ljubljansko škofijo, dve leti nato pravi vseučiliški profesor in l. 1927. ga je postavil škof tudi v vrhovni škofijski svet, v konzistorij.

Rojstna hiša dr. Rožmana na dan prve sv. maše.

Ko je čul dr. Rožman o namerah, da bi naj postal škof, več dni ni mogel ne spati, ne delati; tako se je ustrašil. Skrbno je zbiral vse ugovore in pomisleke, prelistal vse zakone cerkvenega prava, kako bi se upiral. Božja Previdnost pa je zavrgla vse njegove pomisleke in za letošnjo veliko noč smo dobili veselo oznanilo: Dr. Rožman je škof!

Naše veselje.

Korošci se veselo hvalijo: naš je! Orli se radujejo: orlovskega škofa imamo! Dijaki si navdušeno zatrjujejo: prijatelj mi je! Planinci — ker je planinec, predsednik Aljaževega kluba¹ v Ljubljani in ga menda ni hriba na Slovenskem, ki bi ga ne bil že prehodil; vedno pa je seveda imel kakega dijaka na svoje stroške s seboj.

¹ Aljažev klub se imenuje po rajnem »triglavskem župniku« Jakobu Aljažu. V klubu so združeni duhovniki, ki skrbijo za nedeljsko sv. mašo na planinah, da izletniki lahko opravijo nedeljsko dolžnost. — Zanimivo je, da je tudi sedanji sv. oče Pij XI. vnet planinec in ljubitelj gor.

Fante takorekoč cele Slovenije je vzgajal v nešteti duhovnih vajah; duhovne vaje njegove je uživala duhovščina lavantinske in ljubljanske škofije. V nešteti koroških župnijah je vršil misijonsko delo. Tudi imenovanje za škofa ga je dohitelo na Koroškem, ko je imel ravno duhovne vaje v Slovenjem Plajbergu.

Saj dr. Rožman je rojen dušni pastir.

Zato se z matico Ljubljano veselijo vsi Slovenci in hvalijo božjo Previdnost, da nam je dala Pastirja in vladiko po Svojem in našem srcu.

Dr. Gregor Rožman, vseučiliški profesor v Ljubljani, naslovni škof Semte, pomožni škof ljubljanski s pravico nasledstva.

Žrtev spovedne molčečnosti.

Sedmi prizor.

Nadučitelj sam.

Nadučitelj: Tega si pa zares niti v sanjah nisem mislil, da bom kedaj nadziral župnika. Do nedavnega so še farji nadzorovali nadučitelje. (Odide s prižgano svečo v župnikovo spalnico. V kratkem se vrne, še med durmi govori): Nič sumljivega ni notri. Sploh je spalnica precej prazna. Razkošnosti župniku res ni mogoče očitati. Postelja še ni postлана; potemtakem je župnik dopoldne res ležal. (Pristopi k mizi.) Kaj pa je tukaj? (Pogleda.) Glej, potrdilo gospe Barletove. (Čita): Podpisana potrjuje, da je prejela od župnika Meliharja iz blagajne društva sv. Jožefa za stavbo bolnice redovnih sester tukaj znesek 20.000 goldinarjev, reci z besedami dvajsettisoč goldinarjev. V Stari vasi, dne 15. marca 1886. Marija Barletova. To je podpisala stara podrepnica in petoliznica duhovnov očitvidno malo pred svojim odhodom. Tu je še drug list. (Čita.) Benediktinska knjigarna v Brnu. Naročilo knjig . . . skupno 213 goldinarjev 50 krajcarjev. Od kod neki jemlje župnik toliko denarja za to? Kaj si le naročuje? (Čita):

»Pristnost sv. evangelijev«, »Priroda, veliko delo božje«, »Znanost in vera, dve sestri«, »Herder, Kirchenlexikon«, »Dante, La divina comedia«. (Čita nejasno dalje) : . . . Niti enega modernega romana! In tu (kaže na knjižnico v kotu), koliko ima knjig! (Vzame iz biblioteke majhno knjižico, jo odpre in čita) : »Vzgoja brez vere je nemogoča; dokazano po izrekih Komenškega.« Ta članek bi si moral prečitati. (S hodnika se slišijo koraki.) Škoda, da že prihajajo! (Položi knjigo na njeno mesto.)

Osmi prizor.

Nadučitelj, tajnik, župnik, župan.

Nadučitelj: No torej, kaj je? Ali ste prišli na sled?

Župan: Ne le na sled, ampak naravnost do cilja. Naše slutnje so se žalibog uresničile.

Gostje na novi maši dr. Rožmana, pravi zbor slovenske koroške duhovščine in dijaštva.

Tajnik: Na najgroznejši način.

Nadučitelj: Kaj se je zgodilo gospe Barletovi? Ali si je nogo zlomila? Ali leži nemara v cerkvi v nezavesti?

Župan: Ko bi bilo samo to!

Nadučitelj: Ali še kaj hujšega? Je li morda mrtva?

Župan: Strašno, da, mrtva, pa ne po nesreči; umorili so jo.

Tajnik: Mojo ubogo sestro umorili, umorili tam, kamor je prihajala samo dobrote deliti!

Nadučitelj: Strašen zločin, kdo ga je zakrivil?

Župan: Umor v župnišču, gotovo tudi morilec ne bo (pogleda na župnika) izven župnišča.

Nadučitelj: In denar ji oropal?

Tajnik: Iz ljubosumnosti sestre najbrž ni umoril.

Župan: Ne tratimo dragocenega časa. Gospod župnik, dajte mi papir!

Župnik (potegne papir iz miznice): Tu je tudi pero in črnilo.

Župan (piše): Predsedniku okrožnega sodišča v Znojmu. V Stari vasi je odkrit roparski umor. Prosim, pošljite čimpreje izkušenega pre-

Zlata poroka staršev dr. Rožmana; vezal jih je sin. Na sliki so med drugimi: poleg dr. Rožmana Ivan Hornböck, zdaj župnik v Mežici, in Janko Rožman, nečak škofov, zdaj uradnik pri grofu Thurnu; zadaj šmihelski župnik Vintar »Krvina«, znan po vsej Podjuni, in župnik Ivan Sekol, požrtvovalen in vnet kulturni in verski organizator, dobrotnik dijaštva.

iskovalnega sodnika in orožništvo. Jan Vzačny, župan. Gospod tajnik, nesite ta brzojav orožniku, ki zunaj stoji, naj ga nemudoma odpošlje. (Tajnik odide z lističem, pa se takoj zopet vrne.) Do jutra, upam, da pride preiskovalni sodnik. Med tem pa spišimo kratek protokol o tem, kar smo našli. Žalostna najdba. (Župniku): Vi, gospod župnik, pa se nemara malo vlezete v svoji spalnici. Toda ali ima spalnica še kakšen drug izhod? (Pogleda s svetiljko v spalnico.)

Župnik: Pa vendar ne mislite gospodje, da hočem pobegniti. Opažam žalibog, da me sumničite pravkar odkritega umora. Zagotoviti vam

morem samo to, da sem nedolžen. Ako bi skušal pobegniti, bi to vrglo na mene senco najhujšega sumničenja.

Župan: Zdaj le idite k počitku! (Župnik počasi odhaja.)

Župan (gleda na svetiljko): Do jutra nam bo morda še svetila. (Bolj tiho.) Edino okno v spalnici je visoko; če bi tudi hotel ubežati, ne more.

Nadučitelj: Ali imate župnika res tako na sumu?

Tajnik: Da je kriv umora, je že skoraj dokazano.

Župan: To izveste iz protokola. Izvolite sesti! Z gospodom tajnikom vam ga bova narekovala. (Narekuje): Protokol o najdbi trupla gospe Barletove iz Stare vasi v cerkveni shrambi dne 15. marca 1886. Podpisanega župana, nadučitelja in tajnika je obvestila služkinja gospe Barletove po deveti uri zvečer v gostilni pri »Zlati roži«, da se njena gospodinja od dopoldne še ni vrnila domov; na to obvestilo smo se napotili v spremstvu stražmojstra Jerabka in gostilničarja Kamnikarja po deseti uri v župnišče.

Tajnik: Ali ne bi tudi pripomnili, čemu smo šli takoj v župnišče?

Župan: Ne prekinajte! To še pride. (Narekuje dalje.) Tja v župnišče je po izpovedi služkinje šla gospa Barletova dopoldne, da sprejme od gospoda župnika denar, ki ga je zbralo društvo sv. Jožefa za stavbo bolnice v znesku 20.000 goldinarjev.

Nadučitelj: Tega bi tukaj še ne smeli navajati, kajti višino zneska smo šele pozneje od župnika izvedeli.

Župan: Pa ne pišite tega še tu! (Narekuje.) Že na ulici se nam je vsem čudno zdelo, da je gospod župnik še vedno po koncu in da bega nekako razburjeno po sobi sem in tja; po senci na oknu se je to jasno spoznalo. (Tu se čuje iz spalnice odpiranje okna.)

Tajnik: Pozor!

Župan: Kaj je to, pa menda res hoče pobegniti? (Beži v spalnico, odpre in kliče.) Kaj delate tu? (Vstopi v spalnico.) Kaj imate tukaj? (Pride vun z umivalnikom.) To je vendar kri! Gospodje, pogledjte, to je kri.

Tajnik: Sama kri!

Nadučitelj: Umivalnik poln krvi.

Župnik (pride mirno vun): Res je kri! Brez dvoma sem pokleknil v njo, ko sem klečal spodaj v shrambi poleg uboge mrtve gospe Barletove — pogledjte moj talar, hotel sem ga izprati.

Župan: Kdo ve, kako so ti madeži prišli na talar.

Tajnik: Da jih nismo že prej opazili!

Župnik: Jaz sam sem jih šele otipal z roko, ko sem hotel leči v posteljo.

Župan: Bodi tako ali tako, umivalnik z vsebino ostane nedotaknjen, talar pa zamenjajte z drugim!

Župnik: Imam samo še en talar, a tega sem si včeraj po noči pri previdenju močno zamazal. Doli v kuhinji visi, da se mi posuši.

Župan: Torej greva ponj. Spremim vas. (Župan in župnik odhajata.)

Nadučitelj: V kateri shrambi ste našli truplo gospe Barletove?

Tajnik: V shrambi pri stopnjicah.

Nadučitelj: In iz česa sklepati z gospodom županom, da je župnik morilec? Kaj pa, če se vidva motita?

Tajnik: To je izključeno. Ko smo prišli k tisti shrambi, je župnik tako nekam čudno in prestrašeno pogledal na duri in hotel kar mimo sobe.

Toda župan je duri odprl, v tem pa je župniku nenadoma ugasnila svetiljka — m o r d a radi prepaha . . .

Nadučitelj: Čemu povdarjate besedo »morda«?

Tajnik: Ker ni izključeno, da je župnik namenoma sam upihnil svetiljko. Sicer pa to končno ne prihaja v poštev. A vendar čudno se nam je vseeno zdelo, da je župnik vkljub ugasli svetiljki kar v trenutku spoznal mrliča.

Nadučitelj: Ali je truplo ležalo nezakrito?

Tajnik: To ravno ne! Bilo je vse z mrtvaškim prtom pokrito, tako da od nas nihče ničesar ni spoznal in razložil, ko smo vstopili v shrambo. Pač pa je župnik vzkliknil, in ko ga je župan vprašal, če je kaj videl, je odgovoril, da smo se vsi zgrozili: »Bojim se, da sem zagledal to, kar iščemo.« In predno smo zopet prižgali svetiljko, je pokleknil poleg mrtve ter se delal, kakor bi molil.

(Dalje.)

Mladi viharji.

(Zgodba iz našega življenja. — Lojze Viher.)

»Škoda, da si tako blizu doma«, je obžaloval Matija in jo prijel za roko. S sladko omotico je omahoval v noč, ki je bila tako mehka in mila . . .

»Malka!« . . .

»Lahko noč, Malka!« ji je stisnil roko in je ni izpustil. »Lahko noč«, je dahnila Malka.

Šele tedaj, ko so zaškripala vrata in se zaprla, je odšel navzdol k mlinu. Ni čutil poti, niti strahov ne; le zvezde je iskal in kopnel od ognja v srcu.

Toda čim bliže je prihajal, čim razločneje je rastel borni mlin iz teme, čim jasneje je žuborel potok, tem bolj se mu je stiskalo srce.

Vest?

Kaj — vest?! Kaj naj mu očita? Mar se ni vračal s katoliškega prosvetnega dela?

Previdno je odprl vrata — še so čakala nanj —, obrnil ključ od znotraj; na lopi si je sezul čevlje, da ne bi budil matere, in se splazil v sobo.

Toda mati ga je čula; ali še sploh ni spala? Premaknila se je na postelji, da je zašušljala slama in iz teme je začutil njen žalostni pogled. Oče je smrčal in se niti ni zganil.

»Dober večer! Nocoj so nas dolgo držali pri vaji. Ko se vlog ne naučijo . . .«, je hitel pripovedovati in se jeziti na površne in nemarne igralce.

»Dolgo, dolgo«, je dejala mati z bridkim budnim glasom in se obrnila.

»Matija! Matija!« je zajokala in prižgala svečo, da se bi videl slačiti.

»Poglej na uro! Polnoč bo.«

Molče se je razpravil in kakor móra je leglo na vso sobo, da ga je stiskalo. Rad bi bil govoril, rad bi bil razgnal bridko tegobo, razjasnil solze materine in jih razvedril, da se bi bil lahko prosto vdal svojim fantovskim sanjam.

(Dalje.)

Grosuplje. 9. marca je umrl posestnik Al. Žitnik v 76. letu starosti. Bil je kremenitega značaja in železne volje, dolgoletni zaslužni ključar grosupeljske soseske, dobrotnik društva, naročnik Slovenca, Domoljuba, Našega doma itd. Za vse delu mu Bog povrnil — Društveno življenje je pri nas zelo živo. Imeli smo več iger, dekleta so začela z gospodinjskim tečajem. Imamo tudi tricevni radio. Društva, nabavite si radio! Dve, tri igre — pa bo za radio! Potem pa pobirajte 1 Din za vstopnino, kdor pride radio poslušat, pa boste lahko zmogli stroške. Društvo brez radia je danes ko vojak brez orožja! — Franc Hočevnar, mlin Praproče.

Na izlete. Kako veselo je bilo, ko smo hodili šolarji na izlete! Fantje, dekleta, zakaj bi Mlad. in Dekl. zveze ne prirejale izletov? Saj ni treba daleč! Koliko zanimivih reči je prav blizu okoli nas, pa jih ne vidimo! Skupno bi šli, nekdo nam bi tolmačil zgodovinske, zemljepisne, prirodopisne zanimivosti. Da denarja ni? Mar gremo zato na izlet, da se napijemo? Radoveden sem, odkod se bodo oglasile MZ ali DZ na to pobudo! Pa opišite izlete v Našem domu! — Joško iz Slov. gor.

Ptuj. »Orel« v Ptuj u naznanja, da bo imel javno tombolo v nedeljo dne 5. maja 1929 ob 3. uri popoldne na Florjanskem trgu. Torej ne odlašaj, ampak si hitro kupi kartico, ker ne veš, kje te čaka sreča! Bog živi! — Josip Bolcar.

Urejuje Mar. Štupca.

Iskrice z dekliskih izobraževalnih tečajev.

A.

V zadnji številki »Našega doma« je naša dobra dekleta prav spekla prva šala. Žalibog, je klepetavost in ugovarjanje slaba lastnost pre mnogih Evinih hčera. Pa veste, ljuba dekleta, zagovarjati pa vas le moram. Saj je Adam kriv, da ženske preveč govorijo. Kako to? me vprašate. Veste, Bog je Evo mutasto ustvaril. Ko pa pride Bog čez teden dni v raj, vpraša Adama, kako je zadovoljen s svojo ženko. »Vse bi bilo dobro«, reče Adam, »samo da bi se mogla kaj med seboj zmeniti.« »Temu prav lahko odpomoreš«, reče Bog, »le vtakni Evi figov list v usta,

pa bo spregovorila.« Adam skoči ves srečen in radoveden k figovemu drevesu in v naglici položi dva lista v Evin usta. Eva je spregovorila, a govorila dvakrat preveč in tako tudi Evine hčere. — To je seve le šala. — Povedati pa hočem tudi nekaj resnega zagovora. Velik vzgojeslovec Overbek piše: »Zgovornost ženskega spola je božji dar, ki ga potrebujejo matere, da lahko nauče deco govoriti. Materi ni nikoli preveč, stokrat ponavlja svojemu otroku eno in isto besedo, dokler dete ne spregovori.« »Ako bi možje učili deco govoriti, bi pač ne vzgojili nobenega govornika«, je nekoč star misijonar rekel v Ljubljani.

Toda, ljuba dekleta, zato pa je prava beseda o pravem času toliko vredna. Dekle, ki zna molčati, ako ji delajo krivico, dekle, ki ne raznaša, ki ni klepetulja, to je blago, plemenito dekle. Zlasti pa je ostudno, ako dekle ugovarja staršem, gospodarju, gospodinjji, voditelju, tovarišicam. Ni znamenje duhovitosti, ampak obratno, če hoče imeti dekle vedno zadnjo besedo. Molččnost mora biti blaga, prijazna, modra. Poizkusimo se meseca majnika v tej plemeniti čednosti. Vsak dan znova začeti, pa te nihče ne bo več sodil za klepetuljo.

B.

Zdravnik pokaže zobno ščetko in vpraša: »Kaj je to?« Na odgovor »ščetkica«, reče: »To je ključ do zdravja.« S snazanjem si ohranimo zobe čiste in zdrave. Zdravi zobje so prvi pogoj, da ostane zobolodca zdrav. Ako opaziš luknjico v zobu, idi koj k zobnemu zdravniku, da ne bo prepozno. Dokler te zob ne boli, daj popraviti luknjico. Ohranilo ti bo zob in imela boš manj stroškov. Vsako jutro in vsak večer si izplakni usta, zobe, in grgraj s slano vodo. Le za tri prste soli daj v vodo, pa si obvaruješ zobe gnilobe. Saj veš, da sol prepreči gnilobo. Navadi se tega v mladosti, pa ti bo v srečo v starosti.

C.

Voditelj naših dekl. organizacij pošljem v kratkem dva drobna (nekaterim tudi tri) zvezka, ki jim bosta služila pri slavnostih papeževega jubileja, pri materinskih dnevih in raznih akademijah. Pesnik Breznmadežne, Silvin Sardenko, je v teh zvezkih zbral pesmi, prilike, prizore, ki bodo dobrodošle našim odrom. Zlasti bo zadovoljilo vsakega, da je vmes tudi igrica — Beg pred bratom — za naše mladeniče.

Iz moje poštno torbice.

Lurška knjižica: Že vidim, da nimam nič preroškega duha — ali naj povem

bolj po pravici, da še preslabo razumem naša dekleta. Pa kako me boli, ko to za-pišem. Poglejte N. D. februarско številko, str. 29.; tam sem zapisala v Dekliških gre-dicah — »dekleta bodo rade kupile to knjižico — do majnika bo razpro-dana«. Danes sem šla gledat k dobrim šolskim sestram, kako so kaj romale knji-žice med mojo boleznijo. Pa kaj slišim? 3000 knjižic je razposlanih, prišlo pa je za nje le 12.000 Din. Saj znate računati, ljuba dekleta! Knjižica po 10 Din, pa bi moralo biti v blagajni 30.000 Din. Tiskar-no bo treba plačati, ljuba dekleta; knji-žica se prodaja brez vsacega dobička. Ali razumete, kakšno nesrečo bi nakopa-le svoji predsednici, ako se knjižice ne razpečajo do konca junija? Majnik je tu. Vsako dekle, ki čita te vrstice, naj vzame stvar resno in pomaga razpečavati lepo knjižico in s tem širiti čast Kraljice maj-nika. Knjižica je povsod rodila veliko do-brega. V krajih, kjer bo letos birna, naj naroče dekleta skupno za vse birmanke, ker vsaka botra ne more sama naročevati knjižice. Dekleta! Čitajte še naslednje vrstice, kako sodijo o knjižici tisti, ki so jo bili prvi naročili.

J., katehet v Š. Očividno vpliva čitanje lurške knjižice na moje učenke. Tiste, ki jo imajo, so vse spremenjene; pozna se jim, kako hočejo posnemati tiho, po-trpežljivo Bernardko v zvestobi do Ma-rije. Pošljite mi še 25 knjižic.

Redovnica L. iz T. Še nikdar nisem tako lahko pripravljala prvoobhajanke ka-kor letos, ko sem jim čitala življenje in trpljenje prvoobhajanke Bernardke. Po-šljite mi še 20 knjižic; stari prvoobha-jank jih hočejo dati v spomin na dan prvega sv. obhajila.

Duhovnik iz P.: Poslane knjižice sem razdelil med bolnike v naši bolnici. Zelo so potolaženi in čitajo po dva in trikrat povest o Lurški Gospe. Pošljite mi še 15 komadov.

Učiteljica Ivanka iz V. To je bilo ve-selje med učenkami, ko smo v uri ženskih ročnih del na glas čitali povest o Ber-nardki. Vsaka bi rada nesla knjižico do-mov, že drugi dan so prinesle denar, pre-malo knjižic sem imela, nisem mogla vsem postreči. Pošljite mi hitro še 20 komadov.

Predsednica Micika iz Sv. M. je bila pri meni in pripovedovala: »Vsak večer sem po večerji čitala hlapcem in deklam; rekla sem, da pride le eno poglavje na dan, pa ni šlo; prosili so — še naprej, še naprej, ker bi vsak rad vedel konec. Ko smo koščice luščili, sem morala vsak ve-

čer zopet čitati, potem pa smo skupno zapeli lurško pesem. Danes moram vzeti koj 10 knjižic s seboj, da postrežem vsem, ki jo hočejo imeti.

Dobri Treziki in Jožici v Halozah pa tudi **Tončki na Sladkigori in Angelici** v Šaleški dolini kakor vsem dragim dekle-tom, ki so mi poslala tako prisrčna pisma v mojo »ječo« ter zame molila, iskrena in prisrčna zahvala. Ko bom okrevala, pa se vam pridem osebno zahvaljevat; pri-nesla bom 35 lepih skioptičnih sličic s se-boj, da v duhu skupno pomamo v Lurd in k Bernardki. Zdaj še ne morem, sem preslaba.

Blagi sestri Ana in Treza! Tu v Dekl. gredicah hočem poiskati za **Vajini mate-rinski srci malo rejenko.** — Kdorkoli čita te moje besede, ga prosim, naj si ogleda v svojem okraju, ali je tam kje dve-do štiriletna sirota-deklca, ki so ji umrli starši; zakonska mora biti in kolikor-toliko zdrava. Dve dobri materi bo do-bila namesto pokojne; imela bo dom in vzgojena bo v krščanski hiši. Kdor zve za tako dekletce, naj piše meni na naslov: Maribor, Badlova ulica 12.

Dobrodelnost ni le to, če deliš darove siromaku, bodisi denar, hrano, oblačilo. Mnogokrat je večja dobrodelnost, ako damo delo in ž njim zaslužek očetu ali materi bedne družine. Poznam mater, ki ima bolnega moža in dva bolehnata ne-vojnata otroka. Cvetličarica je, ki izdeluje krasne rožice, vence, šopke. Pri njej do-biš tudi posamezne cvetke in raznolično perje, če hočeš sama sestavljati vence. Dobro delo storiš, ako pri njej kaj naročiš ali kupiš. Tu njen naslov: **Terezija Gre-gorič, Ptuj** — za gradom, Vičava ob Dra-vi, prva hišica.

Trezika iz Zavrča. Naj povem, kako sem preživela 16. april. Močno šumenje mrzlega severa in težke deževne kapljice so me zbudile prej, nego po navadi, iz spanja. Naglo pogledam skozi okno in dobro se mi je zdelo, da je travica čez noč ozelenela; kar nasmehnila sem se dežju, češ, zdaj pa smuk na Dekliško gre-dico, ko zunaj ne moreš delati. In vzela sem vse štiri številke našega priljublje-nega lista. Pregledujem drugega za dru-gim in najdem tisti pomembni stavek: Letos 16. aprila preteče 50 let od Ber-nardkine smrti. Te besede so me globoko pretresle — saj danes je vprav 16. april. Zdelo se mi je, da me je sama nebeška Mamica tako zgodaj zbudila in peljala na gredice k Bernardki. Prosim, pošljite mi 5 knjižic, da se poglobim v Bernardkino življenje in še drugim ponudim knjižico.

Dr. Josip Hohnjec

10 let predsednik Prosветne zveze.

Ime dr. Hohnjeca bo poleg imena Slomškovega, Raičevega, Vošnjakovega in Koroševega zapisano z latinito črkami v zgodovini našega prerođa.

L. 1906. sta z dr. Korošcem ustanovila Slov. kršč. soc. zvezo, ki ji je bil dr. Korošec predsednik, dr. Hohnjec podpredsednik. Čudovito se je razmahnila, tako da je družila l. 1914. 167 društev, 61 mladeniških in 77 dekliskih zvez. Mladeniške zveze so štele že pri ustanovitvi (8. julija 1908 v Ljutomeru) 10.000 fantov. L. 1914. je priredila SKSZ celo vrsto narodno-obrambnih shodov in sam dr. Hohnjec je govoril to leto na 64. Vojnja je zamorila tudi to sijajno gibanje, ki ga po pravici imenujemo zlato dobo našo, in l. 1919. je bilo na Štajerskem le še 27 društev. Ko je postal dr. Korošec minister, so izvolili 30. aprila 1919 dr. Hohnjeca za predsednika, dr. Korošca pa za častnega predsednika SKSZ. Pod vodstvom dr. Hohnjeca se je društveno delo zopet poživilo, leta 1923. je bilo že spet 182 društev in 73 dekliskih zvez. (SKSZ se je 6. dec. 1923 prekrstila v Prosветno zvezo.) Prirejali so se spet tečajji, l. 1924. ogromni dekliski in mladeniški, l. 1926. pa kmetski dnevi v Mariboru. Ravno zdaj zopet snuje dr. Hohnjec temelje in smernice za novo, poglobljeno prosветno delo, prilagojeno sodobnim potrebam. Ne le, da posveča še vedno vso skrb in ogromno svoje znanje prosveti, dr. Hohnjec je tudi z velikim ugledom, ki ga uživa, najmočnejši steber Prosветne zveze v Mariboru.

Za desetletnico predsedništva čestita svojemu izdajatelju tudi »Naš dom«.

Opazke za dežele. Gledamo čudoviti razmah ljubljanske Prosветne zveze. Pa razmišljamo. (Tudi mi na deželi razmišljamo!) Prosвета — pravimo — ne sme biti za dekle politiki. Tudi za copato ne, da bi jo politika oblekla za ure odih. Tudi zato ne, da nabira denar »za ljudsko prosветo«, uporabi ga pa za prosветne nastavlence. No, če bi hoteli še povedati, kaj svetlega nam je prineslo mariborsko prosветno solnce! Jaz bi vedel za zadnji čas le dve stvari, ki sta res odličnega in prvovrstnega prosветnega pomena: kmetijske nadaljevalne šole in »Slovenski Gospodar«. Prosim, to je res prosвета! Pa zakaj imamo potem svojo

posebno centralo? Res, gospodarske tečaje nam je dala prejšnji mesec! Toda še tako dobri in še tako uspešni tečajji dosežejo namen le tedaj, če jim sledi smotreno delo. Te ga si želimo! — J. J., kpl.

Oblastni komisar je daroval več izvodov poučnega lista »Zdravje«. Vsak prosvetni okraj bo dobival nekaj izvodov, ki jih naj posojuje društvom. Tajnik PZ Maribor.

Našim dekletom! Leta 1920. je v slovenskem jeziku prvokrat izšla priljubljena knjižica »Vrt Marijin«. V kratkem času je bila razprodana. Delo je spisal v češčini Julij Zeyer. V češkem jeziku je ta knjižica doživela štiri izdaje. Ker se je zelo priljubila tudi našim ljudem, zlasti dekletom, jo mislimo še enkrat natisniti. Draga dekleta! Nekatero še morebiti te knjižice ne poznate. To delo je pisano v krasnem slogu (slovenski prevod nam je oskrbel naš neutrudni delavec in ljubitelj mladine, Marko Kranjc), in bi bilo škoda, da bi tako lepo delo ostalo tolikim nepoznano. Gotovo boste po večini mislile, da je to kak molitvenik. Pa ni. Nobene maše ni v knjigi, ampak celo delo je kakor krasna, otroško nežna molitev k Materi Devici, kakor hvalospev Zvezdi, vzišli iz rodu Jesetovega. Njeno življenje od rojstva do smrti opisuje pisatelj. Z izredno milino slika Marijo, ki vam stopi tu tako blizu in pisec opisuje njeno veselje in trpljenje tako prizrčno, da vzbudi tudi v vašem srcu odsev onega blaženega veselja, ki Njo osrečuje. In ko trpi in plaka Mati Odrešenikova, pridejo tudi vam solze v oči in začutite trpljenje in bridkost živo z Materjo. Dekleta, majniško veselje vas boža; tam zunaj so zabave, plesi, muzika . . . in vas morda vabi, vabi . . . Vabi zlasti zato, ker se mnogo vaših tovarišic zabava in uživa »majniško veselje«. Dekleta, povejte jim, da je vaše veselje globlje in trajnejše. Naročite si in berite, pa priporočite svojim tovarišicam to lepo knjižico »Vrt Marijin«. Saj draga ne bo. S poštnino vred bo stala samo okrog 10 Din. Več ne. Sicer bomo knjižico, ko bo natisnjena, razposlali vsem Dekliškim zvezam, vendar pričakujemo še mnogo vaših naročil, ki jih naslavljajte na upravo N. D. — Nežika.

Iz zgodovine, življenja in delovanja kapačinov. Založil kap. samost. v Celju, tisk Mohorjeve tisk. Broš. 8 Din, vez. 13 Din.

Dekleta, ste lepa, še lepše bi bile, ko bi kilec kratkih tako ne nosile. Nekatero kar živeti ne morete, če krivih šolnikov nimate, pa tiste dolge podpetnike, kakor stare kože parkeljčke. To se dekletu ne poda, če na glavi bubikopf ima in laske doli nad oči, pa še ti so malo skravžlani; vratove pa gole kakor goši, da se vidijo vse kosti. To vam piše fant iz Prihove, Matijec Zlajfar mu je ime.

Od Ribnice na Pohorju. Zepl J. je bil čudak. Sam se je naučil zidarske obrti, čevljarke, slikarske, in kipe je izrezoval. Ker pa ga je rad »zajfal«, je bil vedno suh. Oženil bi se bil tudi rad; a kaj, ko denarcev ni bilo. Toda Zepl je znal! Kupil si je »kolomoniš« bukve in šel neko soboto zvečer v samotni jarek, kamor nikoli ni prišel glas »žegnanih« zvonov; kajti le tak kraj velja za coprnijo. Začel je čitati in rotiti duhove in zlodeja, da bi se mu prikazal v podobi mačke in prinesel vrečo denarja. Sicer je ves trepetal, ampak vztrajati je le hotel! Čital in copral je in kadar je drevo zašuštelo, so mu vzrastli lasje in v grozi je upal: zdaj pride! — Pa ga ni bilo. Ne mačje glave, niti repa, še manj pa denarja. Tedaj je Zepl spoznal, da bukve varajo. Ko se vrne v svojo bajto, jih trešči po tleh; o prvi priliki pa jih je spretno prodal. Z ženitvijo ni bilo nič in Zep se je preselil tja na avstrijsko mejo. Čvrsto se je oprijel izrezljavanja svetih podob. Nekega dne zopet napolni nahrbtnik s svojimi križi in svetniki ter jo mahne čez mejo — v Avstrijo. Seveda, populil se je »švarc«. Kaj bi Zepl carino plačeval! Srečno jo je prikontrabantil na avstrijsko stran, pa glej ga zlomka! — dva nemška financarja. Zepla oblije kurja polt. Toda kakor bi trenil, se je napravil Zepl za bebca, švedrasteга kakor Martinova gos. »Wohin? Haben Sie Legitimation?« — (Kam? Ali imate legitimacijo?) ga vpraša mlajši. Zepl pa se napravi za gluhega

in mutastega, krili z rokami in vrešči z neznanskim glasom: »Či-gu-o-o, ku-ka, ni-ja-ni-ja-nak!« Starejši financar je gledal Zeplov zaripli obraz, njegove debelo-mastne sveče, ki si jih je nalašč pustil pod nosom, in se mu tako zastudi, da zarobantni nad mlajšim: »Geh, lass den Dodl gehn!« (Pusti tepca na miru!) In financarja sta odšla. Tudi Zepl je odšvedral in ko financarjev ni bilo več na spregled, se je zleknil v senco, se počil po glavi in se nasmejalo: »Pa sem ju nasolil kakor pohorsko kračo!« — Ciril Miklavc.

★

Rešitev uganke: 1. Ivan Cankar. — 2. Občinski svetovalec. — 3. Ida, sol, oba, Urh, kol, oje, Rus, sto, srd, pot. — D o b r o j u t r o! — 4. T. l., Po, Levstik, prepad, šolnik, Anton, Martin, redar, lovec, Velikonja. — Tlo, led, piš, oko, Peter, kosec, Slomšek, Ture, tulj, Avar, oaza.

Rešilci: Julka iz Poljčan (26); Barika Moravec (22); Jožef Petrovič (26); Dragotinka (22); Franjo Jug (30); Urška iz Rečice (26); Franc Kovač (10); Franc Oražem (22); Trezika Slana in Lojzika Repič (30); Jakob Šešerko (30); Jurij Cvetko (22); Franc Vajncerl (30); Jožef Mlakar (22); Franc Sodja (22); Lovro Korošec (22); Hedvika Trafenik (16); Planinski Orel (30); Radioamater (30); Joško iz Vojnika (30); Tončka iz Poljčan (26); Ludvik Bergant (22); Marija Petek (6); Otilija Belšak (30); Lojzek Erhatič (30); Nande Hrastnik (30); M. Zdolšek (22); Šimen Sirotnik (30); Samotarček (30); Ivan Nepridiprav (30); Bogomilin Crtomir (30); Rdeča vrtnica (30); Silva in Utva (30); Micka iz Laporja (26); Ivan Kos (16); Ljuboslava (22); Antonija Mavrič (4); Janez Kraner (18); Marija Holinka (10); Jožef Novak (30); Ivan Turner (30); Franc Dimnik (30); Vijolica (30); Mažilko (14); Brdavs (16); Zalika Kuplen (18); Branko Gomilski (30); Stanko Horvat (30). —

Kdor ni med rešilci in je rešitev poslal, je poslal prepozno.

Nagrado so dobili: Urška iz Rečice; Lojzek Erhatič; Franc Sodja.

1. Konjiček.

(Jürek Štrbunk. — 5 točk.)

je	sr	šče	čič.
ti	gor	še	je
ce.	tvo	Sve	naj
	lep	Gre	

3. Vzgojno geslo.

(France, Središče. — 15 točk.)

a	it	a	c	ai	e	i	in	b
	d	br	ge	se	ho	ro	l	
	t	ad	no	ve	is	be	n	
	d	sm	ns	zd	st	ru	a	
č	i	o	e	n	b	r	e	c

Vstavi mesto črk v posamezne kvadrate številke 1—35 tako, da dajo posamezne vodoravne vrste vsoto 126, navpične pa 90; ko si vsoto dobil, odbiraj črke po vrsti po številkah. Pri a postavi št. 30, pri b št. 4, pri c št. 35 in pri č št. 13.

4. Posetnica.

(J. Novak, Banovci. — 8 točk.)

ALOJZIJ ŠPAN

i = o
z = r

SEVNICA.

Kaj študira fant?

Rešitve pošljite do 18. maja. Dva izmed tistih, ki dosežejo 30—40 točk, dobita po žrebu vsak Slomškovo sliko, eden tistih pa, ki dosežejo vsaj 20—30 točk, lepo knjigo.

Jürek kramlja. »Konjiček« je šahovska figura. Skače po deski, ki je razdeljena na 64 malih kvadratov, v obliki velike črke L. Vsak izmed 64 kvadratov je lahko njegovo bivališče. Sedaj pa poskusite rešiti današnjo uganke pod istim imenom.

Hriberski. Za slične uganke je potreben »kliše«, zato morajo biti lepše s tušem risane. — Micka z Laporja. Zdi se mi, da boš po dobljenem radioaparatu pošiljala uganke, ko Tebe in mene več na svetu ne bo. — Rdeča vrtinica. Hvala za voščilo za god. Ne, Trapistovega Jüreka pa je menda res bilo strah, kakor praviš, saj se je zadnji zglašil. Tudi z imenom je napravil, kakor si slutila. Malo smo ga ugnali! — Bogo-

2. Številnica.

(R — — — i. — 12 točk.)

2, 25, 18, 4, 20, 17, 7,	predaja;
25, 1, 3, 18, 2, 6, 7,	krvoločna žival;
8, 18, 5, 7, 20, 2, 11, 7,	ščetka;
19, 5, 4, 9, 13, 23, 3, 6, 3, 11,	ponesrečenec;
24, 3, 12, 5, 4, 21, 3, 18,	pesem. vrstica;
6, 3, 12, 5, 1, 4, 18,	spaka;
23, 7, 10, 6, 3, 16,	drevo;
7, 16, 1, 4, 8, 7, 5,	zastopnik;
19, 10, 2, 17, 7, 6, 23, 3,	tuhtanje.

Prve in pete črke dobljenih besed povedo slovenski rek.

milin Črtomir. Sedaj pa enkrat vendar bo nekaj. Samo potrpi! — Julka iz Poljčan. Res, povsod je Tvoj nosek. Toda pazi, da se Ti ne zgodi, kot se je nekoč naši muc, ko je vtaknila nosek v smetano, se pozabila obrisati ter jih od mame prav pošteno dobila. Sicer se Ti, navihanka, gotovo ne boš pozabila obrisati. Radio od loterije pa ne bo nikdar v Poljčanah. Ha-ha-ha! — Šešerko. Pesnik je zapisal: »Slep je, kdor se s petjem ukvarja.« Ali puške ni vrgel v koruzo. Stori tudi Ti tako! Poslane uganke bi bilo treba predelati in prerisati, kar se pa ne splača. — Barika Moravec. No, vendar si se zopet enkrat zganil! Kje pa spi Tvoja imenska sestra? Jürek pa bi želel za god kaj več, ko: »Gromoviti živijo!« — Stanko Horvat. Izberi si lepše ime! Slomškovo sliko dobiš, kot želiš. Ali ni »Mladika« pred kratkim prinesla Tvoji slične uganke? Bodi bolj originalen, samostojen! — Brda v s. Deklet se pa le bojiš! Hml Veseli me, da si vsaj na pust plesal po godbi boljše (oz. slabše) polovice, če jo že imaš; drugače itak Ti vedno »godeš«. Le glej, da ne bo večkrat tako! Ne bojim se pa prav nič, kajti veliko ne zaostajam za Krapanom. — Dekliške gredice. »Več življenja v Vaš krog! Ne povešajte samo ponižno svoje glave, ampak jo včasih tudi ponosno dvignite in naj vas ne bo sram povedati, da so dekleta Vašega okrilja mlada, polna kipečega zdravja in zato hočejo živeti, živeti za Boga in domovino svojo« . . .

Žrebanje loterije PZ: Glavne dobitke so zadele št. 18847 (radio za 4000 Din); 5742 (blago za moško obleko); 15932 (blago za žensko obleko); 15011 (vožnja v Prago in prehrana); 648 (20 m platna). Ostalih 400 številke je objavljenih v »Sl. Gospodarju« 17. aprila in v »Domoljubu« 24. aprila. Tam so objavljeni tudi pogoji za razpošiljanje.

KMETOVALCI!

Gnojite z apnenim dušikom, s tem najbolj cenim,
učinkovitim in rentabilnim dušičnim
gnojilom

domačega proizvoda!

Z apnenim dušikom
ne dajemo zemlji samo dušika,
marveč tudi apna.

Tudi
žlahtna vinska trta
je za apneni dušik prav posebno hvaležna.

Navodila o načinu uporabe, o
potrebni količinah, o rentabil-
nosti, dobaviteljih, uspehih in
cenah apnenega dušika daje
proizvajalec:

Tvornica za dušik d.d. Ruše
pošta Ruše pri Mariboru.

V tej tvornici se tudi dobiva mešanica

„Nitrofoskal Ruše“,

napravljena na poseben paten-
tiran način iz gnojil:

apneni dušik + kalijeva sol + superfosfat

Zdravilišče Rogaška Slatina

Najlepše
in najbolj moderno
urejeno zdravilišče
kraljevine SHS.

Svetovnoznani zdravilni vrelci:

„TEMPEL“
„STYRIA“
„DONATI“

Zdravljenje vseh želodčnih in črevesnih bolezni, boleznih mehurja, žolčnih kamnov, srca, ledvic in jeter.

Pred- in posezona:

1. V. do 15. VI. in od 1. do 30. IX.

Glavna sezona:

15. VI. do 31. VIII.

Najboljši čas za zdravljenje je pred in po glavni sezoni!

Cene zmerne. Izven glavne sezone znatni popusti. Igra vojaška godba. Največji komfort. — Radio. — Zdravniki-specijalisti. — Röntgen. — Prometne zveze zelo ugodne. — Na železnici posebni popusti.

Razpošiljanje mineralne vode.

Zahtevajte prospekte!

Ravnateljstvo zdravilišča.

